

Juryrapport Herengracht Industrie Prijs 2021

Winkels, kantoren en villa's. Maar ook een flexibele en demontabele werk-unit, een tuinhuis en een kroeg. Een foodhall maar ook een uitvaartcentrum. Een tankstation en sportschool. Zorghotel, designhotel. Zelfs een metrolijn en een parkeergarage, nota bene onder een voetbalstadion. De skybox in datzelfde voetbalstadion was overigens ook ingezonden. Kortom, de inzendingen van de HIP 2021 zijn in de eerste plaats een duidelijke manifestatie van de diversiteit en rijkheid van de discipline interieurontwerp. Een discipline die dan ook met recht een zelfstandige prijs verdient.

De Herengracht Industriprijs is de enige prijs die specifieke aandacht vraagt voor én genereuze steun geeft aan hoogwaardige interieurprojecten. Waarbij er uiteindelijk maar één project het geldbedrag van 2500 euro en de door kunstenaar Joep van Lieshout ontworpen trofee kan winnen. Het belang van deze interieurprijs wordt nog eens benadrukt door het indrukwekkende aantal van 145 projecten dat deze editie werd ingezonden. Veel projecten werden uitmuntend gedocumenteerd aangeleverd, voorzien van uitgebreide projectbeschrijvingen, professionele fotografie en in sommige gevallen zelfs gedetailleerde bouwtekeningen. De waardering voor hun vak wordt ook weer zichtbaar gewaardeerd door de ontwerpers en architecten zelf.

Uit deze 145 verrassende en originele of juist traditionele en ingetogen inzendingen is door een onafhankelijke jury een longlist van tien projecten samengesteld, waaruit uiteindelijk weer vijf genomineerden zijn gekozen. Ook deze vijf nominaties bevestigen de rijkheid en diversiteit van de discipline interieurontwerp: een bibliotheek, 28 mini-hotels die samen weer één hotel vormen, een natuurhistorisch museum, een 'huiskamer' voor een symfonieorkest, en een buurthuis 2.0. Alle genomineerde projecten zijn door de jury bezichtigd, in aanwezigheid van de uitvoerende (interieur)architecten.

De Criteria

In aanmerking voor HIP 2021 komen interieurs in zowel nieuwbouw, renovatie, transformatie- als herbestemmingsprojecten – mits in Nederland gerealiseerd en opgeleverd tussen april 2018 en september 2020. Maar dan nog, hoe kun je een museum (appel?) vergelijken met een hotel (peer?)? Door het formuleren van een sterk criterium, was de opvatting van de jury.

Een leidraad bij de selectie uit de 145 inzendingen en ook de keuze voor de uiteindelijke winnaar was: Het interieur als verlengde van de stad. Natuurlijk speelt het afgelopen covid-jaar daarin een belangrijke rol. Dat was immers een jaar vol lockdowns en avondklokken. Een jaar waarin onze woonhuizen veranderden in school en kantoor. Het balkon werd een park en de tuin een fitnessruimte. Waar nog ontmoeten wij elkaar?

Maar 'Het interieur als verlengstuk van de stad' was al urgent als thema voor covid. Steeds meer trekken wij ons terug achter beeldschermen, soms ook daar zelfs in veilige bubbels. Onze werkelijke identiteit maakt plaats voor online-identiteiten en *avatars*. Tegelijkertijd wordt de samenleving steeds divers en is meerstemmigheid inmiddels geen opgave meer maar een gegeven. Een fysieke plek die ontmoeting en gesprek uitlokt is daarom waardevoller dan ooit.

Daarom lag de focus voor de jury op het interieur als aanjager van interactie en als sociaal bindmiddel. Een plek voor ontmoeting en inspiratie, om kennis op te doen én te delen – niet alleen de gebruikers die zich toevallig in dat interieur begeven maar voor de gehele stad. Waarbij ook meeweegt in hoeverre een interieur het toe laat om te worden toegeëigend door de gebruiker. Het interieur als stadsplein, park, school of stoep. Het interieur als stad.

Deze maatschappelijke meerwaarde van het interieur kan zich ook manifesteren als het reactiveren van een vergeten, verwaarloosde of anderszins ongebruikte plek in de stad tot een binnenruimte die genereus is voor de bewoners en bezoekers van die stad. Of beter nog: een interieur dat nieuwe functies en gebruiken aan de stad toevoegt. Zodat de stad weer één groot interieur wordt.

Het spreekt voor zich dat openbare ruimtes daarbij een sleutelrol vervullen. Al is 'openbaar' losjes geïnterpreteerd. Ook in aanmerkingen komen een hotel of een bescheiden concertzaal voor een nichepubliek; deze zijn weliswaar semi-besloten maar voor wie dat echt wil toch toegankelijk. Wel bevinden zich in zowel de longlist als de uiteindelijke 5 genomineerden geen privéhuizen of kantoren of andere besloten werkplekken. In deze projecten is immers minder of zelfs geen interactie tussen het publieke en private domein.

De kernvraag die de jury zich daarbij telkenmale stelde is: op welke manier staat het interieur in verbinding met de veeleisende én inspirerende diversiteit van de stad? En: hoe draagt het interieur bij aan bedachte en onverwachte ontmoetingen en hoe stimuleert de sociale duurzaamheid?

De Nominaties

Forum, Groningen

Architectencollectief deMunnik-deJong-Steinhauser / NL Architects

Eind 2019 heeft het grote nieuwe publieksgebouw van Groningen haar deuren voor het publiek geopend. Het Groninger Forum biedt onderdak aan onder andere: filmhuis en filmcafé, bibliotheek, museum, restaurant, dakterras, jeugdLAB, nieuwscafé, stripmuseum en VVV.

Architectencollectief deMunnik-deJong-Steinhauser ontwierp het interieur van de publieke ruimtes van het tien verdiepingen tellende Groninger Forum, een gebouw ontworpen door NL Architects.

Uitgangspunt in het interieurontwerp is niet de vastomlijnde functie van de diverse plekken in het gebouw maar de ervaring van de gebruiker. Zo zijn er onder meer een loungeplein om relaxed te lezen of ontmoeten, een 'smartlab' voor de jonge onderzoeker en verstilde werkplekken voor concentratie.

De jury herkent de betekenis van Forum als huiskamer voor de stad. Het interieur bestaat letterlijk uit diverse gestapelde kamers, elk met een eigen identiteit en gebruikservaring. Met verschillende sferen is een organische diversiteit in dit toch best kolossale gebouw aangebracht. Na de intieme entree vouwt openbaart zich direct de overweldigende ruimtelijkheid van de architectuur. De zwevende roltrappen geven het atrium een Piranesi-achtige monumentaliteit. Een scherpe keuze in het interieurontwerp is de openheid. Zo worden ruimtes uitsluitend afgescheiden met geperforeerde deuren, zodat bezoekers toch in contact zijn met het hele gebouw. Ook zijn er tal van doorkijkjes en vergezichten geplaatst.

Ook onder de indruk was de jury over hoe goed verschillende werelden aan elkaar zijn geknoopt; een bibliotheek loopt vloeiend over in een filmzaal, een verstilde leeszaal of een levendige plek voor debat. Elke plek heeft een eigen identiteit en samen vormen de afzonderlijke verblijfsruimtes toch een geheel. Kenmerkend is daarbij een grote diversiteit in kleur en materialiteit. Eenmaal dwalend door het gebouw vindt de gebruikers vanzelfsprekend zijn weg en maakt de open ruimte plaats voor intimiteit.

De totstandkoming van het Forum was geen makkelijk proces. Vanwege aardbevingsgevaar moest de bouw worden stilgelegd en het bouwplan worden aangepast. Dan was er vervolgens nog de enorme schaal: zou deze monoliet wel in de fijnmazige binnenstad passen? Het is met name dankzij het uitnodigende interieur waarmee het gebouw uiteindelijk een vanzelfsprekende plek in de stad heeft ingenomen. Wat meteen ook een bewijs is van de meerwaarde van een goed ontworpen interieur.

Een vraag was wel: sluit het decoratieve, kleinschalige karakter van het interieur, dat een grote verscheidenheid aan stijlen, materialen en details heeft, voldoende aan bij de strakke en eenduidige vormtaal van het gebouw? En weet het Forum met zijn overrompelende schaal daadwekelijk alle inwoners van Groningen aan te spreken?

#ambitie #grootseheid #intiem #afstandelijk #plein #warenhuis #genereus #wow

LocHal, Tilburg

Civic Architects / Petra Blaisse, Inside Outside / Braaksma & Roos / Mecanoo

De Spoorzone van Tilburg was 150 jaar de werkplaats van de Nederlandse Spoorwegen en de belangrijkste werkgever van de stad. Na een ingrijpende transformatie, voltooid in 2019, functioneert de voormalige locomotiefhal nu als een bibliotheek met creatieve werkplekken en diverse ontmoetingsplekken. Het team van Civic Architects, renovatiespecialisten Braaksma & Roos en Inside Outside heeft een geïntegreerd ruimtelijk concept gecreëerd dat binnen en buiten, het interieur en het stedelijk landschap met elkaar verbindt; in een later stadium zijn daarin losse interieurelementen geïntegreerd ontworpen door Mecanoo.

Tot 2011 was de Spoorzone 'de verboden stad' van Tilburg. Met LocHal is een eerste begin gemaakt de reactivering van dit centraal gelegen maar toch teruggetrokken gebied. De jury erkent onmiddellijk deze meerwaarde van het gebouw voor de stad Tilburg. De overtuigingskracht van het ontwerp is grotendeels te danken aan de bijzondere samenwerking van maar liefst vier partijen: het totaalconcept van Civic Architects, renovatiespecialisten Braaksma & Roos, de doeken van Inside Outside en het bibliotheekmeubilair van Mecanoo. Het eindontwerp is meer is dan een optelsom van de afzonderlijke geleverde expertise. Hier is sprake van een gesamtkunstwerk.

Van de oorspronkelijke industriële architectuur zijn alleen de buitenmuren en de ijzeren kolommen opvallend zichtbaar gebleven. Daarnaast zijn historische interieurelementen en details intact gelaten. Niet is opgepoetst of voorzien van opsmuk maar dit industriële erfgoed – van de rails in de vloer tot elektrische schakelkasten aan de muur – is onveranderd gebutst, verroest, defect of zelfs met verfspetters erop. Wat goed was, is behouden; wat overbodig was, is verwijderd. Door deze referenties naar het verleden wordt het gebouw onmiddellijk door de Tilburgenaren omarmd. Ook inwoners die geen historische of culturele band met de stad hebben, zien en voelen de logica van het gebouw. Het hoort hier.

Met een ingenieuze ingreep is de grote locomotiefhal voorzien van een functionele indeling. Vanaf de hoge ruimte entree aan de stadskant ontvouwt zich een trappenlandschap dat verdicht naarmate de bezoekers zich dieper in het gebouw begeven. Dit zorgt meteen voor een organische functie-indeling: voorin het gebouw drukte en ontmoeting, achter meer ruimte voor rust, verdieping en verstillings. De zes doeken van Inside Outside kunnen de ruimtes verder opdelen en geven het interieurontwerp flexibiliteit en een unieke identiteit. De doeken zelf zijn weer een subtiele verwijzing naar het verleden van Tilburg als textielstad, wat ook terugkomt in het decoratieve patroon op de doeken zelf.

Bovendien is de klassieke bibliotheek als een boekenhuis opgeschaald naar een eigentijdse plek voor ontmoeting, kennisuitwisseling en -ontwikkeling, werk en ontspanning en culturele verfijning. De Loc-hal heeft een bibliotheek, flexwerkplekken, een open programmeerbare ruimte (gebruik voor een meet-up van voetbalclub Willem II tot de eindexamenexpositie van lokale Fontys Academie) een galerie, een restaurant, kantoren en diverse ruimtes voor debat, reflectie of lezingen.

Hoewel de akoestiek indrukwekkend goed is voor zo'n groot gebouw, heeft de jury wel vragen bij de klimaatbeheersing in de immense LocHal. Is het er zomers niet snel te warm, en in de winter te koud?

#monumentaal #stoer #rauw #warmte #lokaal # gewaagd #mixed #zelfvertrouwen #geworteld

Naturalis Biodiversity Center, Leiden

Neutelings Riedijk Architecten

Naturalis Biodiversity Center is een onderzoeksinstituut en natuurhistorisch museum. De collectie telt ruim 42 miljoen objecten en behoort daarmee tot de top vijf van de wereld. Het museum informeert het publiek over de biodiversiteit op aarde. Belangrijk onderdeel hiervan is de ontwikkeling van moderne educatieve trajecten voor basis- en voortgezet onderwijs. Na een ingrijpende en niet altijd makkelijk bouwproces werd in 2019 het nieuwe museum heropend van Neutelings Riedijk Architecten. Blikvanger is een groot atrium dat toegang biedt tot de negen verdiepingen van het nieuwe museum. Vanuit deze plek zijn alle delen van het instituut met elkaar verbonden: de oudbouw met de kantoren en de depots, de nieuwbouw met de laboratoria en tenslotte het nieuwe tentoonstellingsgebouw.

De opgave was om een entreegebied te ontwerpen dat een brede doelgroep aanspreekt. De kinderen moeten kunnen spelen en geprikkeld worden in hun fantasie, tieners moeten worden overtuigd en de ouderen moeten een rijke ervaring krijgen. Hierin slaagt het ontwerp van Neutelings Riedijk met verve. Tijdens het bezoek zag de jury kinderen peuteren aan de natuursteen (dat mag!), pubers een selfie maken, en ouderen mijmerend wegdromen. Ook functie van de openbare ruimte van Naturalis als entree

naar het achterliggende bio-science park van Leiden is naar oordeel van de jury wonderwel geslaagd. De hoge entree maakt een groots, verwelkomend gebaar en nodigt uit tot nadere verkenning van zowel het museum als het achterliggende kennispark.

Tegelijkertijd zijn radicale maar weloverwogen ontwerpkeuzes gemaakt. De voor de hand liggende optie om planten en dieren te tonen – met een Efteling-achtige risico – is niet gemaakt. In plaats daarvan worden de diepste levenslagen van de aarde zichtbaar gemaakt; de geologie. Met overdadig Iraans natuursteen en eikenfineer biedt de materialiteit van het museum een bijna fysieke ervaring. De extreme mate van vakmanschap in het bouwproces en de hoge mate van detaillering en verfijning zijn misschien nog wel meer imponerend dan de enorme schaal. Mede hierdoor voelen bezoekers zich niet nederig maar juist onderdeel van de omgeving. Er valt veel te zien en tegelijkertijd leidt niets af van de ervaring. De rust en concentratie in het ontwerp is een subtiele referentie naar het unieke wetenschappelijke onderzoek dat ook onderdeel is van Naturalis.

Het vakmanschap en de tactiliteit – het gebouw nodigt daadwerkelijk uit tot aanraken – hebben grote indruk gemaakt op de jury. De opdrachtgever toonde ambitie en de architect een gedurfde visie. Daarbij is gebruik gemaakt van de expertise van andere disciplines; zo zijn er illustraties van ontwerper Tord Boontje, betonnen decoraties van modeontwerper Iris van Herpen en een interactief tentoonstellingsconcept van Kossmann & De Jong.

Wel plaatst de jury een vraagteken bij de duurzaamheid van het ontwerp. In hoeverre sluiten de grote hoeveelheid hout en zwaar natuursteen, dat uit van verre is verscheept, aan bij het streven van Naturalis om kennis van en respect voor de natuur te versterken?

#indrukwekkend #ervaring #druk #rust #lef #plein #leegte #doorwrocht #puur

RCO House, Amsterdam

Team V

Het RCO House is de huiskamer van het Koninklijk Concertgebouworkest. Het voorziet in een grote behoefte van de jonge orkestleden om buitenshuis te kunnen repeteren, zowel alleen als samen. In de nieuwbouw bevinden zich tien geluidsichte oefenstudio's. Met verschuifbare wandpanelen van eikenfineer is ook hier de akoestiek naar wens aan te passen. Hiervoor is door Team V een voormalige kunstschool aan de Gabriel Metsustraat, een gemeentelijk monument ontworpen door architect H.P. Berlage, grondig verbouwd. De complexiteit van dit project zit vooral in het verenigen van de ruimtebehoefte, de zeer hoge akoestische en technische eisen en de wensen van monumentenzorg en omwonenden.

De hoge mate van technische verfijning in de uitvoering heeft dan ook grote indruk gemaakt op de jury. De gebruikers, de beste klassieke musici van ons land, stellen enorme eisen aan akoestiek en ook sfeer. Tegelijkertijd moeten de ruimte robuust en sterk zijn; musiceren lijkt in sommige opzichten op topsport. Ook voor bezoekers schept het interieur een aangename ambiance. In kleine intieme concerten – straks in goede tijden weer een tot twee keer per week – kunnen muzikliefhebbers en musici in een intieme setting dicht op elkaar zitten.

Ook prijst de jury de inzet om cultuur niet weg te drukken naar de randen van de stad maar een juist prominente plek te geven in het binnenstedelijke weefsel. Kwaliteit in zowel ontwerp als ook de materiële uitvoering stimuleren zo de collectieve waardering voor cultuur, die gezien én gehoord mag worden.

Een gesloten moment van H.P. Berlage dat in slechte staat verkeerde is teruggegeven aan de stad. Monumentale architectuur – hoewel niet beschouwd als 'Belage's beste' – krijgt hiermee een nieuwe urgentie. Oud en nieuw zijn ogenschijnlijk moeiteloos met elkaar verbonden en door het

programma zijn nieuwe doorzichten en verbindingen in het gebouw ontstaan waardoor het gebouw een nieuwe dynamiek in gebruik en beleving krijgt. Het oude is met respect behandeld, zonder dat de nieuwe elementen zich daar dienstbaar naar moesten voegen. Het resultaat is een fris en actueel gebouw.

Wel vraagt de jury zich af in hoeverre dit ontwerp interacties, interventies tussen gebruikers, bezoekers en passanten in de stad mogelijk maakt? En meer specifiek: draagt het daadwerkelijk bij aan het aanwakken van interesse in klassieke muziek bij een divers – lees: jong of bi-culturele – publiek?

#smaakvol #hightech #verfijnd #indrukwekkend #mooi# monumentaal #comfort #beschaafd

SWEETS Hotel, Amsterdam

Space & Matter i.s.m. Suzanne Oxenaar

Al in 2012 presenteerde de initiatiefnemers van SWEETS hotel – architectenbureau Space & Matter en cultureel-ondernemer Suzanne Oxenaar – hun plan om 28 brugwachtershuisjes in mini-hotelsuites te veranderen aan de gemeente van Amsterdam. De visie: om toeristen nieuwe buurten te laten zien en onverwachte ervaringen te laten meemaken in Amsterdam. In 2018 worden de eerste 11 kamers opgeleverd; inmiddels staat de teller op 26 kamers. Sommige brugwachtershuisjes zijn nationale monumenten, sommige midden op drukke kruispunten, anderen juist weer aan een meer middenin een rustige woonwijk. Elk huisje heeft een eigen plattegrond en ontwerp; van een Japans aandoend ‘tiny-interior’ van hout tot modernistische stijlkamers.

Als eerste wil de jury lof geven aan de originele manier waarop vergeten plekken in de stad een nieuwe functie hebben gekregen. Sinds de invoering van een centraal brugwachterssysteem op afstand hadden de bruggenhuisjes een kwijnend bestaan. Terwijl ze tezamen de rijke architectuurhistorie van Amsterdam laten zien; de oudste is uit de zeventiende eeuw, de nieuwste uit 2001 op IJburg. Van Nieuwe Zakelijkheid tot Amsterdamse school – het wordt zichtbaar en ook toegankelijk gemaakt met SWEETS Hotel.

Doorslaggevend in het welslagen van dit project is het getoonde respect voor de historische context. Daarbij wordt het project maatschappelijk breed gedragen. Zo zijn de architectuurstudenten van de Academie van Bouwkunst Amsterdam betrokken voor de architectonische analyse met een uitgebreide documentatie tot resultaat. Uitgaande van alle 28 huisjes zijn zes ontwerptypologieën geformuleerd: *Time Traveller, Brutalist, Storyteller, Rebel, Materialist* en *Pragmatic*. Vervolgens is met architectuurhistorici, erfgoedkenners en kleurexperts voor elk huisje een uniek interieur ontworpen. Tegelijkertijd is de onderlinge samenhang bewaard gebleven. Oftewel: 28 unieke kamer en toch één hotel.

Ondanks de beperkte financiële middelen zijn de architecten tot bijzondere ontwerpen gekomen. Vernuftigheid en creativiteit zijn daarbij een belangrijk en krachtig ontwerpinstrument gebleken. Daarbij hebben de initiatiefnemers een enorme prestatie geleverd qua ondernemerschap en uithoudingsvermogen. Het concept werd bedacht in crisistijd en is vervolgens tegen de stroom in uitgevoerd. Zonder hierbij noemenswaardige concessies te doen aan het basisontwerp. De sleetse formule van een designhotel is opnieuw gedefinieerd. Door de minimale voorzieningen in elke suite zijn de gasten min of meer gedwongen om een interactie aan te gaan met de stad; de eigen boodschappen worden gedaan in de buurtsuper en het diner of late borrel worden genuttigd in lokale horeca. SWEETS Hotel stimuleert hiermee de middenstand en horeca en levert aldus een actieve bijdrage aan de buurt. Niet langer is er sprake van een hotel met ‘design suites’ maar het hotel is één totaalontwerp waarin heden en verleden, bewoners en bezoekers versmelten. Hier is een unieke invulling gegeven van een interieur als verlengde van de stad. Niet zozeer de concrete

(interieur)architectuur als wel het hotelconcept is gevormd door de stad. Kortom, dit is precies het soort hotel waaraan in deze tijd behoefte is.

Al voelde de jury juist daarbij ook enige aarzeling: is het nog wel gepast om een hotel te nomineren dat voor veel Amsterdammers onbetaalbaar en daarmee onbereikbaar is, zeker omdat de stad Amsterdam toch al onder grote toeristische druk staat?

#sympathiek #kleinschalig #origineel #respectvol #vrolijk #ondernemerschap #creatief #lokaal

De Winnaar

Zelfs met een helder criterium – het interieur als verlengstuk van de stad – was het een enorme puzzel om tot een uiteindelijke winnaar te komen. De verschillen zijn immers groot. Na stevige discussies en lange stiltes is de jury niettemin tot een unaniem oordeel gekomen.

Het winnende interieur is een plek voor ontmoeting en inspiratie, om kennis op te doen én te delen – niet alleen voor de gebruikers die zich toevallig in dat interieur begeven maar voor de gehele stad. Ontmoetingen tussen bewoners onderling en ook bezoekers worden ermee gefaciliteerd en zelfs uitgelokt. Door een genereus gebaar waarin historie en heden soepel zijn verknoopt, biedt het aanknopingspunten voor verschillende generaties en culturele achtergronden. Het ontwerp is daarmee op een even vanzelfsprekende als vernuftige manier ingebed in een bestaand lokaal weefsel.

Deze bijzondere kwaliteiten zijn geheel schatplichtig aan het ontwerp. Dat laat zich door een brede doelgroep eenvoudig ‘lezen’ terwijl architectonische diepgang en verfijning ook voor de leek zichtbaar zijn. Er zijn heldere ontwerpkeuzes gemaakt en een groot gebaar. De architectonische beleving is daardoor zowel groots en meeslepend als vriendelijk en intiem. Met bijzondere details en rijke, verhalende ingrepen is een unieke totaalbeleving gecreëerd. Ook de materiële uitvoering is zowel in technisch als conceptueel opzicht zeer geslaagd. Met slechts enkele ingenieuze, ruimtelijke interventies kan de ruimte bovendien worden vergroot of juist verkleind, wat aanvullende mogelijkheden biedt voor toe-eigening door diverse gebruikers.

Tot slot zijn architect en opdrachtgever in een gedurfd ontwikkelproces samen opgetrokken, wat zeker vandaag de dag helaas geen vanzelfsprekendheid is. Maar de meerwaarde daarvan wordt door dit interieur nog maar eens fijntjes benadrukt. Bovendien is een ongebruikt potentieel in de stad teruggegeven aan haar inwoners.

De terechte winnaar van de HIP 2021 is daarom: de Loc Hal in Tilburg.

De Jury

Fokke Moerel (voorzitter) is partnerarchitect bij het Rotterdamse bureau MVRDV, waar zij projecten leidt met een focus op openbare en culturele gebouwen, transformaties en interieurontwerp over de hele wereld. In haar portfolio zitten bekroonde ontwerpen gerealiseerd: de Baltyk kantoortoren in Poznan, Polen; de Book Mountain Library in Spijkenisse en het Lloyd Hotel & Culturele Ambassade in Amsterdam. Binnen haar studio leidt ze ook het interieurteam van MVRDV en begeleidt ze de bouw van Depot Boijmans Van Beuningen, het eerste publiek toegankelijke kunstdepot ter wereld, dat in 2021 in Rotterdam haar deuren opent.

Jeroen Junte (secretaris) is freelance journalist, curator en researcher in design en architectuur. Hij is hoofdredacteur van het on- en offline platform Designdigger.nl. Daarnaast is hij vaste medewerker bij de Volkskrant en Bouwwereld. In Pakhuis de Zwijger organiseert hij zeven jaar een eigen talkshow. Ook cureert hij diverse tentoonstellingen en schrijft hij boeken; zijn meeste recente publicatie is *Do It Ourselves. A new Mentality in Dutch design* (nai/010 publishers), de eerste beschrijving van een postcrisis-generatie ontwerpers.

Louise Schouwenburg was als hoofd van de MA Contextual Design was jarenlang een van de gezichtsbepalende docenten van Design Academy Eindhoven. Daarnaast is ze gast 'professor' betrokken theorie onderwijs van Akademie der Bildende Künste in Neurenberg. Zij schrijft over kunst en design, heeft bijgedragen aan diverse exposities en publicaties (waaronder monografieën over ontwerpers Hella Jongerius, Formafantasma, fotografen Scheltens & Abbenes, en kunstenaar Robert Zandvliet).

Joyce Verstijnen is architect bij Bedaux de Brouwer Architecten, winnaars van de HIP 2018 met Ontvangstpaviljoen Vogelensangh, een gebouw dat zich inpast in de omgeving waar bakstenen op ambachtelijke wijze worden vervaardigd. Joyce heeft een fascinatie voor het landschap en is in projecten op zoek naar de verbinding tussen interieur, architectuur en het natuurlijke of stedelijke landschap dat aanwezig is. Na haar studie aan de ST Joost Kunstacademie in Breda rondde zij de Academie van Bouwkunst in Tilburg. Al tijdens haar studie ging zij aan de slag bij Bedaux de Brouwer Architecten.

Daria Scagliola is sinds 1987 gevestigd als zelfstandig fotograaf in Rotterdam, waar zij de Akademie voor Beeldende Kunsten Rotterdam afrondde in fotografie en grafisch vormgeving. Zij heeft een focus op architectuur en landschap, met name het gebruik daarvan. Hoe verhouden mensen zich binnen een ontworpen of conceptueel bedachte omgeving, gedragen zij zich zoals de ontwerpers of beleidsmakers zich hadden voorgesteld?